The Chronicles of Cedric: Guardian Of The Citadel

Door: Sander Koenen

Hoofdstuk 1 Slecht nieuws

Hij voelde zich altijd een beetje geïrriteerd als hij de zalen van de Obsidian Citadel verliet. De grote stad was zoveel mondainer en welvarender dan de rest van Sushold. Maar hij wist dat de missie die hem was opgedragen, belangrijk was en dat hij slechts een klein radertje in een enorme machine was die ervoor zorgde dat de koninkrijken van mensen niet in chaos zouden vervallen. Tenminste, dat zei meester Maeral altijd, maar hij was een trillende dwaas, nu Cedric erover nadacht. Het geluid van zijn gegrinnik joeg een mus weg in het kreupelhout naast de weg.
De geur van het kasteel kwam hem eerder tegemoet dan de aanblik of het geluid ervan. Hij wenste alleen

dat hij niet hoefde te stoppen bij dat verdomde kasteel op weg naar zijn echte bestemming. De kookvuren en afval die altijd vergezeld gaan met zo'n groot kasteel.
Alle goden, wat miste hij de Citadel.
Nu hij dichterbij was, waren de kleuren van heer Birchwood zichtbaar aan de vlaggenmasten. Cedric fronste, denkend aan de laatste keer dat ze elkaar ontmoetten. Hij was geschokt door het gebrek aan respect dat de heer betoonde aan Cedric's meesters. Birchwood zag zichzelf als gelijkwaardig van hen, wat wel te verwachten was van een man die vond dat hij koning was. De landerijen van Birchwood waren om te beginnen niet zo groot, laat staan zijn aanzien binnen de Citadel.
De deuren kraakten toen hij de grote zaal binnenkwam, hoewel wat er groot aan moest zijn, Cedric kon het niet echt zeggen. Hij benaderde lord Birchwood die in zijn grote stoel zat, je kon, om eerlijk te zijn, het ook nauwelijks een troon noemen. Cedric boog zijn hoofd naar de heer en vervolgens naar zijn vrouwe die naast haar man stond. Vanuit zijn ooghoeken bewoog een figuur en toen hij keek, zag hij een jongen, gehuld in mooie kleding, waarschijnlijk de zoon van de heer.
“Het is alweer een tijdje geleden dat er een wachter van de raad voor me stond. De raad moet het druk hebben gehad de laatste tijd,” verklaarde lord Birchwood. Hij keek een paar ogenblikken peinzend naar Cedric. „Hebben wij elkaar eerder ontmoet?"

„Ik ben Cedric van Dayne, mijn heer."
„Cedric? Je bent veranderd sinds de laatste keer dat we elkaar ontmoetten. Welke boodschap brengt u van de raad?”
Cedric wachtte even en bedacht hoe hij dit nieuws moest brengen, aangezien hij wist dat Lord Birchwood het niet zou zien als nieuws.
„De graaf van Ludingen is overleden,” zei hij tenslotte.
„Ja, ik heb het gehoord, en wat is daarmee?"
„De dood van de graaf van Ludingen wordt niet als een natuurlijke dood beschouwd, evenmin als de dood van zijn zoon.”
Cedric zag heer Birchwood fronsen, maar besloot door te gaan.
„De raad onderzoekt de zaken, maar Ludingen kan niet zonder een heerser en dat betekent dat zijn tweede zoon, Rickard van Ludingen, de nieuwe graaf wordt. Het is ook een publiek geheim dat u, heer, en de nu graaf Rickard een bewogen geschiedenis hebben gehad.”
„Pfff, is dat alles? Ik denk niet dat Rickard nog steeds een wrok koestert over iets dat lange tijd geleden is gebeurd.”
„Zijn recente verklaringen suggereren anders, heer, als u even…"
„Dit was voordat hij tot graaf werd benoemd”, onderbrak Lord Birchwood en zwaaide met zijn hand alsof hij probeerde een vlieg weg te slaan. „Opklimmen naar een positie van regeren verandert de meeste mannen."
„Heeft u onlangs nog de graaf ontmoet, heer?” vroeg Cedric terwijl hij de ergernis in zijn stem probeerde te verbergen.
„Zeg de raad dat er geen reden tot bezorgdheid is," antwoordde Lord Birchwood en stond op van zijn stoel, Het gesprek met Cedric beëindigend. „Dat is alles."
Cedric zweeg even en keek naar de heer, voordat hij uiteindelijk zijn hoofd boog en zich afwendde. Hij hoorde zijn voetstappen echoën door de lege zaal en schudde zijn hoofd naar de koppigheid van de adel.

Hoofdstuk 2 De poort

Cedric liep naar de poort waar hij het gekoer van de duiven hoorde. Het bericht was kort: „Reactie was zoals verwacht. De volgende stop is Green Lake.” Een peinzende blik volgde de duif terwijl deze wegvloog nadat hij afwezig enkele munten aan de bediende bij de duiventil had gegeven. Zijn piekeren werd verstoord door het geluid van kleine voetstappen die dichterbij kwamen en hij draaide zich om. De kleine jongen met de mooie kleding kwam naar hem toe rennen en de Vrouwe van het kasteel haastte achter hem aan. Cedric fronste toen de jongen voor hem stond en hem aankeek met zo'n boosaardige blik die hij zelden had gezien.
„Kevin van Birchwood, waarom val je deze man lastig?" vroeg de Vrouwe terwijl ze haar hand op de schouder van Kevin legde. Ze leek een beetje buiten adem en Kevin schudde haar hand van zijn schouder. De jongen kon niet ouder zijn dan tien jaar, maar zijn minachting voor gewone mensen was zeer duidelijk in zijn manieren.
"Weet je vader dat je hier bent?" vroeg de Vrouwe terwijl ze hem streng aankeek.
"Dat is geen manier om met een heer te praten!" siste Kevin maar wendde zijn ogen niet van Cedric af. "Hij was respectloos naar mijn vader.”
"En wat als ik dat was, kleintje?" vroeg Cedric en deed een stap naar voren. Hij moest het de heer Birchwoods erfgenaam nageven, hij had moed. Kevin aarzelde even en opende zijn mond om te antwoorden maar kon de juiste woorden niet vinden. Met een rood gezicht stormde hij weg en leek te vloeken op alles en nog wat. De Vrouwe zuchtte en keek naar Kevin die wegliep.
„Ik hoop dat hij niet altijd zo koppig is,” zei Cedric tegen de Vrouwe.
„Nou, gelukkig heb ik veel ervaring met koppige jongens," antwoordde ze en gaf Cedric een kennelijke blik. Cedric voelde zijn wangen rood worden en draaide zich om in de hoop dat de Vrouwe de zijn verlegenheid niet zag.
„Nou, nou, het lijkt erop dat je jouw manieren bent verleerd, Cedric, zo behandel je geen Dame."
Hij stopte en draaide zich om om te zien dat zijn voormalige oppas een ondeugende glimlach op haar lippen had. Hij grinnikte en maakte een overdreven, diepe en eerbiedige buiging.
„Mijn excuses, m'Lady."

„En ik dacht nog wel dat het worden van wachter van de Obsidian Citadel die baldadigheid uit je zou krijgen," antwoordde ze geamuseerd en pakte zijn arm om hem weer overeind te helpen. Ze begonnen naar de poort te lopen, arm in arm.
"Ik ben bang dat zelfs de Goden dat niet uit me zullen kunnen slaan."
Ze liepen een paar ogenblikken in stilte, maar het was niet ongemakkelijk of pijnlijk. Hun beider herinneringen gingen terug naar de tijd dat Cedric nog jong was en Lady Birchwood nog niet Lady noch getrouwd was.
„Het was goed je te zien Cedric, het is jammer dat je niet langer kan blijven," zei de Vrouwe terwijl ze Cedrics arm losliet toen ze de poort bereikten.
„Helaas, mijn zaken brengen me ergens anders heen maar misschien een andere keer," antwoordde hij en glimlachte geruststellend.
Een valk schoot plotseling uit de lucht net buiten de poort en vloog even later weg met zijn prooi in zijn scherpe klauwen. Cedric fronste zijn wenkbrauwen en vroeg zich af wat voor voorteken dit was.
Of het een bericht van de Goden was die hem iets doorgaven. Of was het misschien gewoon toeval. Maar toch, de beeltenis van die vogel afgebeeld op een schild baarde hem zorgen.
„Cedric? Wat scheelt er?" De Vrouwe keek hem met bezorgde ogen aan.
„Het... Het is niets, gewoon een gevoel," antwoordde hij vaag. Hij opende zijn mond om te spreken, maar deed het niet. De informatie die hij had was zorgwekkend en het feit dat hij met Lord Birchwood had gesproken was al meer inmenging van de Raad in de politiek dan ze ooit hadden gedaan. Maar toch... Hij gaf om deze mensen. Om de Vrouwe. Ook al woonde hij hier al meer dan tien jaar niet meer, het was nog steeds de plek waar hij was opgegroeid. Waar hij zich thuis had gevoeld.
„Cedric?" vroeg de Vrouwe, haar handen voor haar borst geklemd.
„Vertrouw de Black Falcons niet," mompelde hij zacht en zag haar ogen groter worden, begrijpend wat hij bedoelde. Hij legde zijn hand op haar schouder en knikte, zijn ogen grimmig en ernstig voordat hij op weg ging door de poort.

Hoofdstuk 3 De citadel

Pepijns dagdromende blik werd onderbroken door de fladderende geluiden van de duivenvleugels. Hij haastte zich naar de vogel en maakte het kleine leren kokertje met de boodschap los, wat niet gemakkelijk was. Blijkbaar hield de duif er niet van dat hij zich ermee bemoeide. Nadat de vogel meerdere belangrijke boeken had omgegooid en een, gelukkig niet aangestoken, kaars kon hij hier eindelijk de boodschap losmaken van die vreselijke vogel. Pepijn glimlachte en haastte zich met zijn korte benen de kamer uit.
Na het vermijden van verschillende magiërs, magisters en bewakers kwam hij tot stilstand voor een deur, trok zijn jas recht en herstelde zijn adem voordat hij op de deur klopte.

„Ja? Wie is daar?" vroeg een oudere stem. Pepijn opende de deur en liep naar binnen toen hij stokte in zijn beweging. De koude, intense ogen van de Kapitein van de Garde Filius Stone keken hem aan. De meeste bewakers verdroeg Pepijn goed genoeg, hij was tenslotte maar een loopjongen, maar Stone had hem altijd bang gemaakt.
„Wat is er jongen?" vroeg de vriendelijke maar dringende stem van meester Vildrox aan de jongen. Pepijn overhandigde de magiër de boodschap zonder zijn ogen van kapitein Stone af te wenden. Meester Vildrox opende het stukje papier en las de inhoud hardop voor, maar Pepijns interesse was al gewekt door een groot groen soortachtig kristal dat van metaal leek te zijn gemaakt. Maar dat kon niet zo zijn. Kristal is een materiaal op zichzelf en kan niet van kristal zijn. Of wel? Pepijn staart ernaar terwijl hij over de antwoorden nadenkt.
Zijn studies liepen een beetje achter omdat er altijd iets in sommige kamers was dat veel belangrijker was. De twee mannen in de kamer bespraken de inhoud van het bericht, maar hij lette er nauwelijks op.
„Denk je niet serieus dat hij aanspraak zal maken op Birchwood met behulp van die oude wet?”
„Waarom zou hij er anders naar vragen?"
„Die dwaas zal nog eens onze dood worden. De koninkrijken kunnen een nieuwe oorlog niet aan, niet na de pest."
„Lijkt dat niet het perfecte moment om toe te slaan?" vroeg Meester Vildrox en keek naar Kapitein Stone.
Pepijn vroeg zich af of hij het metalen kristal kon gebruiken om er een staf van te maken en ermee te vliegen. Stel je eens voor? Zwierend over de citadel met de fonkelende steen op een donkerhouten staf?
„Iemand moet ze in de gaten houden", mompelde de oude magiër terwijl hij naar buiten keek naar de verre rusteloze landen.
„Ik zal de jongen sturen om een paard voor me klaar te maken. Ik vertrouw niemand anders voor deze taak”, zei kapitein Stone die het eens was met Meester Vildrox.

„Pepijn!”
De jonge jongen keek verbaasd toen hij zijn naam hoorde, wakker worden uit de dagdroom van zweven door de lucht met een magische staf.
„Huh wat? Ik bedoel, ja meester?”
„Ga naar de stallen en laat ze een paard klaarmaken voor Kapitein Stone,” antwoordde de magiër geduldig.
„Ja natuurlijk! Komt eraan, meneer!"
Zijn korte beentjes haastten zich weer weg.
„Het kan me niet schelen wie zijn ouders zijn, de jongen moet opletten om een page in de Citadel te zijn. Zijn dromen moet stoppen,” zei kapitein Stone met ergernis in zijn stem terwijl hij naar Pepijn keek, net voordat de jongen de kamer verliet.
„Soms is dromen alles wat we hebben, Filius,” antwoordde de oude magiër terwijl hij afwezig naar buiten keek door het raam.